



# اعتراف، تربیت و شجاعت می خواهد

ضیا، ناشر هفته نامه افق استرالیا



چند ی قبل خبری از نشرات استرالیا (ABC) مبنی بر استعفای خانم براوین بیشوپ (Bronwyn Bishop) سخنگوی پارلمان استرالیا که از مقامات رفیع به حساب می رود، پخش شد.

خانم بیشوپ با سفر هوایی اش به وسیله هلی کوپتر از ملبورن تا منطقه جیلانگ (یکی از شهر های ایالت ویکتوریا) جهت اشتراک در برنامه فند رایزینگ حزب لیبرال با مصرف مبلغ ۵۰۰۰ دلار از پول دولت، مورد انتقاد شدید قرار گرفت. سپس معلوم شد که این خانم طی پنج سال گذشته حدود ۲۶۰۰۰ دلار را نیز طی سفر های مختلف به مصرف رسانده است. در نتیجه موصوفه علاوه از آنکه متحمل مسترد کردن پول با ۲۵٪ جریمه آن شده است، از وظیفه نیز استعفا داده و عذر خواهی هم کرده است.

به نظر هفته نامه "افق" این بانوی استرالیایی را میتوان یک شخصیت شجاع، وطن دوست و با وجدان خطاب کرد. به دلیل آنکه هیچ انسان منزله از عیب و یا اشتباه نیست. وقتی کسی به اشتباهش ملتفت می شود و آنرا می پذیرد و جبران میکند، در حقیقت خود و شخصیت خود را پاکیزه می سازد.

## اما این خصیصه در کشور ما افغانستان!

اگر دقت کنیم، اکثراً در گفتار و مکالمات عادی، تا صحبت ها و بیانات در محافل و مجالس رسمی، در کتابها و مطبوعات و بیانات رهبران و اراکین دولتی و احزاب سیاسی ... شاعران و نویسندگان !! شعر فروش و قلم فروش که با دنیا، دنیا فجاجی، بد اخلاقی، خیانت، جنایت، چور، تجاوز، وطن فروشی، دین فروشی و ده ها مورد بد نامی های ظاهر و پنهان آلوده اند، همین افراد بیشترین لاف و گزاف انسانیت، صداقت، عدالت، صلح، رحم، اعتماد، مراعات حقوق، وطن دوستی، دین دوستی و دیگر محاسن را بر خود برجسته میزنند. چنانچه کمتر و یا اندک کسی از خانواده ظاهر شاه تا جیره خواران آن ویا از اراکین حزب دموکراتیک خلق و یا از گلب الدین و سر سپرده گان آنها، همچنان از طالب، کرزی و سران حکومت وحدت ملی که هرکدام به نحوی مصیبت و فلاکت ها را بر مردم افغانستان تحمیل کرده اند، حاضر نیستند به سیاه کاری ها، مظالم و جفا هایی که روا داشته اند، اعتراف کنند، در عوض هریک، خو دشان را بهتر، شایسته تر، خدمتگار تر، صادق تر، وطن دوست تر... معرفی میکنند. نزدیکترین نمونه آن را در وجود آقای عمر زاخیل وال وزیر مالیه دوران کرزی در نظر می گیریم که ایشان به حیف و میلِ مبالغ سرسام آور در قضیه کابل بانک متهم گردید، صدای اتهام او از پارلمان و نشرات عالم شمول شد، لیکن پیش از آنکه هیات حقیقت یاب صحت و وثقم قضیه یا برائت او را از مراجع رسمی اعلان نماید، به حیث مشاور ارشد رئیس جمهور احراز کرسی می کند. به همین منوال ده ها دوسیه اختلاس، غصب زمین، دوسیه های قرار دادی های مختلف در وزارت خانه ها و ....

با اندوه فراوان باید اعتراف کرد؛ این خصلت ناشایست و ناجوان مردانه ( عدم اعتراف به اشتباه یا گناه) در اکثریت افراد، خانواده ها تا کوچه و بازار و شهر و ده ما و از آن گذشته تا رهبران دینی، سیاسی و زمامداران دولتی ما به حد وافر وجود دارد. هرکدام به این قضایا بر خورد کرده ایم، زمانی یک شخص به یک اشتباه یا گناه متوسل میشود، وقتی اشتباه یا گناهش آشکارا میگردد، همان شخص با ده ها دلیل و ترفند میخواهد کتمان حقایق کند و خود را با وجود آنکه میدانند گناه کرده است، بی گناه معرفی میکند. و اما در سطح زمامداران و اراکین دولتی بد تر از آن سراغ داریم که در پیوند با منافع شان مناطق، جاده ها، موسسات دولتی یا اجتماعی را به نام خابنین ملی نام گذاری می کنند.

مردم ما میگویند: ( مار به هر جا کج برود، در خانه خود راست است). این ضرب المثل به کشور های متمدن و پیشرفته جهان به ویژه به کشور های استعماری کاملاً صدق میکند. اگر به تاریخ جهان متوجه شویم، کشور های استعماری کج روی های خود را با بیگانگان انجام داده اند و میدهند. به این معنی: استعمار گران در برابر منافع خود شان و کشور شان از هرگونه جنایت علیه انسان ها و سر زمین های دیگر کشورها ابرو خم نمی کنند، از ویرانی و به خاک و خون کشیدن مستقیم و غیر مستقیم شان در برابر مستعمره ها و کشور های عقب مانده از هیچ جنابیتی دریغ نمی کنند. اما هرچه می کنند آنرا به خاطر به دست آوردن منافع کوتاه مدت و دراز مدت کشور شان به کار می بندند. پس؛ آنها با خانه خود راست اند.

برخلاف مار های افغانستان؛ مانند رهبران و حکومت داران کشور ما در برابر بیگانگان و باداران خارجی شان در جهت فروش وطن، فروش حیثیت و آبروی ملی و ایجاد بدبختی ها در مقابل آن همه تعهدات بی شرمانه با اجنبیان چنان راست و پاکیزه راه میروند که ویرانی، بر بادی و خون انسانهای وطن را به هیچ می گیرند. مفاد این تحلیل به این است که: **ماران افغانستان با بیگانگان گان راست میروند اما در خانه و وطن شان کج.**

استرالیا کشوریست، غنی، زنده گی مردم آن نسبت به اکثر کشور های غربی از رفاه اجتماعی در موقعیت بالا قرار دارد. با انتخاباتی که طی زمان معین صورت می گیرد، احزاب و کاندید های شان در تلاش اند کاری به مردم و اعتلای کشور شان به انجام برسانند که در آینده موجب سرخرویی شان گردد. هرگاه کسی در مسیر انحراف قدم بگذارد، و یا کاری را که باید انجام بدهد، آن را به سر نرساند، خود به خود استعفا میدهد و یا مردم و مراجع ذیربط او را به استعفا وادار می سازد. دردا و اسفا که قدم این فرهنگ عالی در کشور ما گذاشته نشده، تازه ترین رخداد جانسوز، که موثر بار بری تعبیه شده با مواد انفجاری توسط طالبان این نوکران پاکستان در منطقه سیاه سنگ موجب قتل و زخمی شدن صدها مرد، زن و کودک شد و میلیونها دالر خساره مالی از خود به جا گذاشت، یا عمل کثیف انتحاری بی که در اکادمی پولیس به وقوع پیوست و جان ده ها جوان را گرفت، هیچ کس یا کسانی از موظفین نظم عامه تا

پولیس و امنیت ملی اعتراف به سهل انگاری یا ناکامی در اجرای وظایف خود نکرد. می بانیست سر پرست وزارت دفاع، وزیر داخله و رئیس امنیت ملی خود به خود و بدون چون و چرا استعفای شان را پیشکش می کردند و ازان گذشته آقای عبدالله و اشرف غنی به ادامه کار خود نقطه پایان می گذاشتند. اما دیده می شود که آقای اشرف غنی با پای مریض و چوب زیر بغل (کار شایسته است) به عیادت زخمیان در بیمارستان می رود. به قول شاعر:

**سرشک از رخم پاک کردن چه حاصل**

**تو کاری کن، کز دلم خون نیاید**

اگر منتظر باشیم وجدانیات خاینین و جنایت کاران بیدار میشود، محال است، زیرا: گلیم وجدان همچو کسان به اندازه بی سیاه است که هرگز با زمزم و کوثر سفید نخواهند شد. علاج در آن است که هر چه بیشتر مردم به ویژه نسل جوان با تربیت سالم و آگاهی همه جانبه عرض اندام کند. در غیر آن:

**اگر این مسجد است و این ملا**

**حال طفلان بدتر می بینم**